

EURÓPAI PARLAMENT

2004

2009

Külügyi Bizottság

2007/2274(INI)

22.1.2008

JELENTÉSTERVEZET

a világban az emberi jogok helyzetéről szóló 2007. évi éves jelentésről és az Európai Unió ezzel kapcsolatos politikájáról
(2007/2274(INI))

Külügyi Bizottság

Előadó: Marco Cappato

PR\703497HU.doc

PE400.468v01-00

Külső fordítás

HU

HU

PR_INI

TARTALOMJEGYZÉK

Oldal

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSÁRA IRÁNYULÓ INDÍTVÁNY3

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSÁRA IRÁNYULÓ INDÍTVÁNY

a világban az emberi jogok helyzetéről szóló 2007. évi éves jelentésről és az Európai Unió ezzel kapcsolatos politikájáról (2007/2274(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Európai Unió emberi jogokról szóló kilencedik éves jelentésére¹,
- tekintettel az Európai Unióról szóló szerződés 3., 6., 11., 13. és 19. cikkére és az EK-Szerződés 177. és 300. cikkére,
- tekintettel az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatára és valamennyi kapcsolódó nemzetközi emberi jogi okmányra²,
- tekintettel az ENSZ Alapokmányára,
- tekintettel az ENSZ valamennyi emberi jogi egyezményére és azok opcionális jegyzőkönyveire,
- tekintettel a regionális emberi jogi okmányokra, köztük különösen az emberek és népek jogairól szóló afrikai chartára és Afrikában a nők jogairól szóló opcionális jegyzőkönyvre,
- tekintettel a Nemzetközi Büntetőbíróság (ICC) római alapokmányának 2002. július 1-jén történt hatályba lépésére és a Nemzetközi Büntetőbírósággal kapcsolatos állásfoglalásaira³,
- tekintettel az Európa Tanács emberkereskedelem elleni fellépésről szóló egyezményére és az Európai Unió 2005. évi tervére az emberkereskedelem elleni küzdelemre és annak megelőzésére vonatkozó legjobb gyakorlatokról, normákról és eljárásokról⁴,
- tekintettel az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményhez csatolt 13. jegyzőkönyvre, amelynek tárgya a halálbüntetés minden körülmények között történő eltörlése,
- tekintettel az ENSZ kínzás és más kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmód vagy büntetés elleni egyezményére,
- tekintettel az ENSZ gyermekek jogairól szóló egyezményére,
- tekintettel a nőkkel szembeni megkülönböztetés minden formájának felszámolásáról szóló

¹ A Tanács 13288/1/07. sz. dokumentuma.

² Lásd ezen állásfoglalás mellékletét.

³ HL C 379., 1998.12.7., 265. o.; HL C 262., 2001.9.18., 262. o.; HL C 293 E, 2002.11.28., 88. o.; HL C 271 E, 2003.11.12., 576. o.

⁴ HL C 311., 2005.12.9., 1. o.

ENSZ-egyezményre és az ahhoz csatolt opcionális jegyzőkönyvre,

- tekintettel az Európai Unió alapjogi chartájára¹,
- tekintettel az AKCS–EK partnerségi megállapodásra és annak felülvizsgálatára²,
- tekintettel a világ emberi jogi helyzetére vonatkozó korábbi állásfoglalásaira,
- tekintettel az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának ötödik ülészakáról szóló, 2007. június 7-i állásfoglalására³ és az ENSZ Emberi Jogi Tanácsáról (UNHRC) folyó tárgyalások kimenetelére,
- tekintettel az Európai Unió megállapodásaiban szereplő, az emberi jogi és demokráciázáradékról szóló, 2006. február 14-i állásfoglalására⁴,
- tekintettel a halálbüntetésre vonatkozó egyetemes moratóriumról szóló, 2007. február 1-jei állásfoglalására⁵ és az Egyesült Nemzetek Közgyűlésén a halálbüntetés alkalmazására vonatkozó globális moratóriumról szóló, 2007. december 18-án elfogadott határozatra,
- tekintettel a nők nemi szervének megcsonkításáról szóló, 2001. szeptember 20-i állásfoglalására⁶, amely megerősíti, hogy az ilyen megcsonkítás minden formája – annak mértékétől függetlenül – a nőkkel szembeni erőszakos cselekménynek minősül, és alapvető jogaik megsértését jelenti,
- tekintettel a harmadik országokkal folytatott emberi jogi párbeszéd és konzultációk működéséről szóló, 2007. szeptember 6-i állásfoglalására⁷, amely hangsúlyozza, hogy a nők jogaival kifejezetten foglalkozni kell valamennyi emberi jogi párbeszéd keretében,
- tekintettel az interneten való véleménynyilvánítás szabadságáról szóló, 2006. július 6-i állásfoglalására⁸,
- tekintettel az általa elfogadott valamennyi sürgősségi emberi jogi állásfoglalásra,
- tekintettel az Európai Unió 2007 decemberében Lisszabonban tartott emberi jogi fórumára,
- tekintettel az Egyesült Nemzeteknek a fogyatékkal élő személyek jogairól szóló egyezményére, amelyet az Európai Közösségek és tagállamainak többsége 2007. március 30-án írt alá, és amely rögzíti, hogy a harmadik országokkal szembeni emberi jogi fellépésekbe be kell építeni a fogyatékkal élő személyek érdekeit és ügyeit,

¹ HL C 303., 2007.12.14., 1. o.

² HL L 317., 2000.12.15., 3. o.; HL L 209., 2005.8.11., 27. o.

³ Elfogadott szövegek, P6_TA(2007)0235.

⁴ HL C 290 E, 2006.11.29., 107. o.

⁵ HL C 250 E, 2007.10.25., 91. o.

⁶ HL C 77 E, 2002.3.28., 126. o.

⁷ Elfogadott szövegek, P6_TA(2007)0381.

⁸ HL C 303 E, 2006.12.13., 879. o.

- tekintettel az Európai Unió küldöttségei és szolgálatai számára a fogyatékoságról és fejlődésről készített, 2004 júliusában közzétett iránymutató feljegyzésre,
 - tekintettel az emberi jogvédőkről szóló ENSZ-nyilatkozatra és az Egyesült Nemzetek főtitkárának különleges képviselője által az emberi jogvédők helyzetével kapcsolatban végzett tevékenységekre,
 - tekintettel a 2006 decemberében elfogadott, minden személy erőszakos eltűnés elleni védelméről szóló nemzetközi egyezményre,
 - tekintettel az Európai Uniónak a nemzetközi humanitárius jog tiszteletben tartásának előmozdításáról¹, a gyermekekről és a fegyveres konfliktusokról, valamint az emberi jogvédőkről szóló iránymutatásaira,
 - tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére,
 - tekintettel a Külügyi Bizottság jelentésére és a Fejlesztési Bizottság véleményére (A6-0000/2008)
- A. mivel a Tanácsnak és a Bizottságnak az emberi jogokról szóló 2007. évi éves jelentése általános áttekintést nyújt az Európai Unió intézményei által az emberi jogok terén az Unión belül és azon kívül végzett tevékenységeiről,
- B. mivel a 2007. évi éves jelentés célja a Bizottság és a Tanács emberi jogi tevékenységeinek és a Parlament általános tevékenységeinek vizsgálata, értékelése és egyes esetekben építő jellegű bírálata,
- C. mivel el kell ismerni, hogy az EU belső emberi jogi helyzete közvetlen hatással van hitelességére és egy hatékony külpolitika végrehajtására irányuló képességére,
- D. mivel az emberi jogok és azok védelme a jogállamiságon, a demokratikus kormányzáson, a hatalmi ágak szétválasztásának elvén és a politikai elszámoltathatóságon, az állam és egyház szétválasztásán, valamint a politikai jogokon alapul – és azokkal párhuzamosan előmozdítandó –, amelyek lehetővé teszik, hogy a jogok kedvezményezettjei saját maguk védelmét lássák el az emberi jogok terén,
- E. mivel erőfeszítések szükségesek az alapvető emberi jogok – különösen a politikai jogok – tiszteletben tartására való nagyobb mértékű összpontosítás érdekében a kétoldalú vagy regionális kereskedelmi megállapodásokról folyó tárgyalások és azok végrehajtása során, még a fontos kereskedelmi partnerekkel kötött megállapodások tekintetében is,
- F. mivel a jog érvényesülése, a szabadság, a demokrácia és a jogállamiság a tartós béke pillérei, rendeltetésük szerint garantálva az alapvető szabadságokat és az emberi jogokat, és mivel a tartós béke nem valósítható meg olyan alkukkal, amelyek védik azokat a személyeket, akik rendszeresen megsértik az emberi jogokat és a nemzetközi humanitárius jogot,

¹ HL C 327., 2005.12.23., 4. o.

- G. mivel az emberi jogok előmozdítására irányuló politikák továbbra is veszélyben vannak a világ különböző térségeiben, mivel az emberi jogok megsértése szükségszerűen együtt jár a jogsértők azon erőfeszítéseivel, hogy csökkentsék az emberi jogokat támogató politikák hatását, különösen azokban az országokban, ahol az emberi jogok megsértése döntő szerepet játszik egy nem demokratikus kormány hatalmon tartásában,
- H. mivel a fejlődő országokban a fogyatékkal élő emberek 82%-a még mindig a szegénységi küszöb alatt él, és továbbra is a legsúlyosabb emberi jogi visszaéléseknek van kitéve, ideértve az élethez való jog megtagadását és az embertelen vagy megalázó bánásmódot; mivel a fogyatékkal élő gyermekek helyzete különösen aggasztó e tekintetben,
- I. mivel az Egészségügyi Világszervezet Alapokmánya szerint „az elérhető legmagasabb szintű egészség élvezete egyike minden ember alapvető jogainak, fajra, vallásra, politikai nézetekre, gazdasági vagy társadalmi helyzetre való tekintet nélkül”, és mivel a béke és biztonság megvalósítása érdekében alapvető fontosságú, hogy minden ember egészséges legyen,
1. elítéli, hogy az Európai Unió még mindig messze van attól, hogy egységes és ütőképes politikát folytasson az emberi jogok megerősítése és előmozdítása érdekében világszerte; úgy ítéli meg, hogy jelentős előrelépéseket kell tenni a meglévő uniós emberi jogi rendelkezések szigorú betartásának biztosítása érdekében;
 2. úgy véli, hogy annak érdekében, hogy jelentős javulás történjen az emberi jogok előmozdítása terén – amit gyakran a tagállamok felülkerekedő nemzeti érdekei akadályoznak –, lépéseket kell tenni a közös kül- és biztonságpolitika megerősítésére, amelynek prioritásként kell tekintenie az emberi jogok előmozdítására;
 3. felszólítja a Bizottságot és a Tanácsot, hogy tegyenek nagyobb erőfeszítéseket az EU azon képességének fejlesztése érdekében, hogy gyorsan reagáljon az emberi jogok harmadik országok általi megsértésére, nem utolsósorban azért, hogy általánosan érvényesítik az emberi jogi politikát az Európai Uniónak ezen országokkal szemben folytatott politikáiban;

Általános elvek és javaslatok az emberi jogokkal, a demokráciával, a békével és az erőszakmentességgel kapcsolatban

4. megerősíti, hogy az emberi jogok – a fő nemzetközi okmányokban és egyezményekben, többek között az Európai Unió alapjogi chartájában meghatározottak szerint – egyetemes, a történelem során szerzett természetes jogok, amelyek gyakorlati és hatékony betartása alapvető eszköz a nemzetközi jog és rend végrehajtásának biztosításában, valamint a béke, a szabadság, a jog érvényesülése és a demokrácia előmozdításában;
5. úgy ítéli meg, hogy az EU politikáinak kifejezett és kulcsfontosságú célkitűzését kell képeznie, hogy az emberi jogok hatékonyan érvényesíthetők legyenek mindenhol a

világon a helyi és nemzeti bíróságokon, illetve – ha az előbbi nem lehetséges – a szupranacionális bíróságokon, aminek kiindulópontja a közös kül- és biztonságpolitika;

6. felszólítja ezért a Bizottságot és a Tanácsot, hogy – ugyanazt az irányt követve, mint a Nemzetközi Büntetőbíróság létrehozásakor – kiemelt intézkedésként támogassa az emberi jogok védelmével foglalkozó valamennyi bíróság tevékenységeit; úgy ítéli meg, hogy maximális támogatást kell nyújtani különösen az Amerika-közi Emberi Jogi Bíróság, valamint az Emberek és Népek Jogainak Afrikai Bírósága munkájához, és lépéseket kell tenni annak érdekében, hogy elősegítsék egy Emberi Jogi Bíróság létrehozását azon ázsiai és csendes-óceáni államok között, amelyek nem autoriter és diktatórikus berendezkedésűek;
7. úgy ítéli meg, hogy a demokráciához való jog – amely alatt az a minden polgárt megillető jog értendő, hogy a jogállamiság elvei szerint működő intézmények keretében részt vegyenek az emberek önrendelkezésének gyakorlásában – a történelem során szerzett egyetemes emberi jog, amelyet kifejezetten elismer az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény, az 1993. évi Bécsi Nyilatkozat és az Egyesült Nemzetek millenniumi nyilatkozata; ez a demokráciához való jog azt a kötelezettséget ruházza a nemzetközi közösség intézményeire, az Európai Unióra és valamennyi tagállamára, hogy lépéseket tegyenek a szóban forgó jogok teljes körű gyakorlása előtt álló akadályok megszüntetésére; e törekvés stratégiai célját annak kell képeznie, hogy egy valódi világdemokráciát és demokráciák szervezetét hozzanak létre, amely vagy a meglévő szupranacionális intézmények átalakításával és megerősítésével érhető el – kiindulópontként felhasználva a Demokráciák Közösségét –, vagy pedig új intézmények alapításával;
8. úgy ítéli meg, hogy végső soron minden államnak szupranacionális szabályoknak és intézményeknek kell alávetnie szuverenitását, amely szabályokat és intézményeket azzal a céllal hozták vagy hozzák létre, hogy biztosítsák a nemzetközi emberi jogi normák és szerződések tényleges végrehajtását; úgy ítéli meg, hogy a „teljesen szuverén nemzetállam”, különösen ha etnikailag, nyelviileg vagy vallásilag megosztott, többé nem alkalmas az egyéni szabadságjogok valós megvédésére és a béke fenntartására;
9. úgy ítéli meg, hogy a Ghandi által képviselt erőszakmentesség a legalkalmasabb eszköz annak biztosításához, hogy az alapvető emberi jogokat gyakorolják, megvédik, támogatják és tiszteletben tartják; úgy véli, hogy e jogok előmozdításának kiemelt célkitűzést kell képeznie az EU emberi jogokkal és demokráciával kapcsolatos politikájában, és szándékában áll, hogy részben a korábban alkalmazott bevált gyakorlatok összehasonlító elemzésével hozzájáruljon az erőszakmentesség modern elméletének és gyakorlatának tanulmányozásához, és az ezekkel kapcsolatos ismeretek folyamatos frissítéséhez; annak érdekében, hogy ezen eszmének központi politikai szerepet adjon, javasolja 2009-ben egy erőszakmentességről szóló európai konferencia összehívását, továbbá azt, hogy 2010 legyen „Az erőszakmentesség európai éve”; felszólítja a tagállamokat, hogy az ENSZ intézményi keretében tegyenek erőfeszítéseket a „2010–2020, az erőszakmentesség évtizede” kikiáltására vonatkozóan;

Az Európai Unió 2007. évi éves jelentése az emberi jogokról

10. hangsúlyozza az Európai Unió emberi jogokról szóló éves jelentésének fontosságát az Európai Unió emberi jogi politikájának elemzésében és értékelésében, és elismeri, hogy a jelentés áttekintést nyújt az Európai Unió emberi jogokkal kapcsolatos egyre kiterjedtebb tevékenységeiről;
11. úgy ítéli meg, hogy több információt kell adni a korábbi politikák értékeléséhez, valamint hogy a politikai prioritások országonkénti kiigazításához elemeket és iránymutatásokat kell javasolni; megismétli felhívását, hogy értékelni kell az Európai Unió emberi jogi politikáinak, eszközeinek és kezdeményezéseinek alkalmazását és eredményeit a harmadik országokban, többek között mutatók és egyéb mérhető értékelési kritériumok bevezetésével;
12. üdvözli a 2007. évi jelentésnek a Tanács és a Bizottság által a 2007. decemberi plenáris ülésen történő nyilvános bemutatását, ami azzal egyidejűleg történt, hogy a Parlament a gondolat szabadságáért járó Szaharov-díjat a szudáni Salih Mahmoud Mohamed Osman úrnak ítélte oda; immár rendszeres gyakorlatot alakított ki, és az Európai Parlament decemberi plenáris ülészeit az EU emberi jogokkal kapcsolatos tevékenységeinek éves összesítő alkalmává tette;
13. ismételten felhívja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy mérleget tegyen egy olyan átfogó lista összeállítását, amely azonosítja az emberi jogok megsértése terén „különös aggodalomra okot adó országokat”, és hangsúlyozza olyan kritériumok kialakításának fontosságát, amelyekkel mérhető és összehasonlíthatók az országok emberi jogi besorolásuk alapján, lehetővé téve különböző országcategóriák meghatározását és külön politikai prioritások megállapítását;

A Tanács és a Bizottság emberi jogi tevékenységei a nemzetközi fórumokon

14. tiszteletét fejezi ki a főképvisező emberi jogi személyes képviselője, Riina Kionka asszony 2007. évi munkája iránt; továbbra is támogatja tevékenységeit és erőfeszítéseit, amelyek arra irányulnak, hogy növelje az Európai Unió láthatóságát és erősítse annak szerepét a nemzetközi emberi jogi fórumokon; arra számít, hogy az emberi jogok előmozdítására irányuló munkáját a főképvisező, a Tanács és valamennyi tagállami képviselő teljes körűen támogatni fogja;
15. úgy ítéli meg, hogy elégtelennek bizonyult az Európai Unió képessége a válságok megelőzésére, az azokra való reagálásra és azok kezelésére, és felkéri a Tanácsot, hogy az európai biztonsági és védelmi politika polgári szempontjait alakítsa át egy „polgári békeszolgálatá”, amely a rövid távú polgári válságok kezeléséért, hosszabb távon pedig a béke megteremtéséért felel; véleménye szerint ennek keretében az Európai Uniónak meg kell erősítenie a helyi civil társadalmi hálózatokat – szubnacionális, nemzeti és regionális szinten –, annak érdekében, hogy ösztönözze a bizalomépítést, a kapacitásépítést, az ellenőrzést és a figyelemfelkeltést, ily módon támogatva a civil társadalom részvételének intézményesülését a regionális és szubregionális béketeremtő és biztonsági struktúrákban;
16. megismétli a Bizottsághoz intézett kérését, hogy ösztönözze az Európai Unió

tagállamait és azokat a harmadik országokat, amelyekkel tárgyalások folynak a jövőbeli csatlakozásról, hogy írják alá és ratifikálják az Egyesült Nemzetek és az Európa Tanács összes alapvető egyezményét és az azokhoz csatolt opcionális jegyzőkönyveket; felhívja az Európai Unió tagállamainak figyelmét különösen annak szükségességére, hogy ratifikálják a valamennyi migráns munkavállaló és családtagjaik védelméről szóló nemzetközi egyezményt, amelyet eddig még egyik tagállam sem ratifikált¹;

17. felszólítja az Európai Közösséget és tagállamait a fogyatékkal élő személyek jogairól szóló ENSZ-egyezmény azonnali ratifikálására; ragaszkodik ahhoz, hogy az egyezményhez csatolt opcionális jegyzőkönyvre annak szerves részeként kell tekinteni, és felszólítja a feleket, hogy egyidejűleg csatlakozzanak az egyezményhez és a jegyzőkönyvhöz;
18. hangsúlyozza, hogy jobban és tevélegesen be kell vonni az Európai Uniót és tagállamait az emberi jogok és a demokrácia kérdéseibe a különböző nemzetközi fórumokon való 2007. évi részvételük tekintetében, beleértve az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának (UNHRC) első évi munkáját, az ENSZ Közgyűlését, az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet (EBESZ) Minisztertanácsát és az Európa Tanácsot;
19. jobb együttműködésre és koordinációra szólít fel az Európa Tanács és az Európai Unió között; üdvözlí, hogy az Európa Tanács és az Európai Unió 2007. május 11-én egyetértési nyilatkozatot írt alá, és felszólítja a két felet ennek gyakorlati megvalósítására; hivatkozik különösen a következő, Juncker-jelentésben említett ajánlásokra:
 - ajánlás, amely szerint az Európa Tanács emberi jogi biztosa lenne az az intézmény, amely elé az Európai Unió – az Európa Tanács tagállamaihoz hasonlóan – olyan emberi jogi problémákat terjeszthet, amelyekre a létező ellenőrző és felügyeleti mechanizmusok nem terjednek ki,
 - ajánlás, amely szerint a mechanizmusokat úgy kell kialakítani, hogy azok támogassák és erősítsék a demokráciát, és teljes körűen kihasználják a Velencei Bizottság szakértelmét;
20. megjegyzi, hogy az UNHRC rendelkezik azzal a potenciállal, hogy az Európai Unió multilaterális emberi jogi erőfeszítéseinek értékes keretévé váljon; sajnálja, hogy a tevékenységek utóbbi évében ez az új szerv nem javította az Egyesült Nemzetek emberi jogok terén elért eredményeit; bízik abban, hogy az egyetemes időszakos felülvizsgálati mechanizmus végrehajtása el fogja érni az első konkrét eredményeket és javításokat; felszólítja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy kísérje szoros figyelemmel ezt a folyamatot annak biztosítása érdekében, hogy végrehajtsák az Egyesült Nemzetek Közgyűlésének 60/251 sz. határozatát, amely az egyetemes időszakos felülvizsgálat kiindulópontja, és amely felülvizsgálat objektív és megbízható információk alapján olyan módon ellenőrzi, hogy az egyes államok teljesítik-e emberi jogi kötelezettségeiket és kötelezettségvállalásaikat, amely minden állam tekintetében biztosítja az egyetemes hatókört és az egyenlő bánásmódot; felszólítja az EU Tanácsát, hogy találja meg a

¹ 2007 júniusától.

módját annak, hogy az Európai Parlament miképpen vonható be hivatalosan ezen újonnan kialakított eljárás keretébe;

21. üdvözli, hogy a korábbi „1503 eljáráson” alapuló panasz eljárás továbbra is lehetővé teszi, hogy magánszemélyek és szervezetek felhívják az UNHRC figyelmét az emberi jogok súlyos és megfelelően bizonyított megsértésével kapcsolatos panaszokra, és felszólítja a Bizottságot és a Tanácsot annak biztosítására, hogy a nem kormányzati szervezeteket az UNHRC továbbra is meghallgatja annak érdekében, hogy azok élhessenek a konzultációs jogállásukból adódóan rájuk ruházott azon előjogokkal, hogy írásbeli közleményt nyújthatnak be és szóbeli nyilatkozatokat tehetnek;
22. megerősíti a különleges eljárások és az országonkénti megbízások fontosságát az Emberi Jogi Tanács kereteiben; elítéli az Európai Unió azon állásfoglalást támogató határozatát, amely kéri, hogy ne hosszabbítsák meg a Dárfúrral foglalkozó emberi jogi szakértők megbízását, valamint az Emberi Jogi Tanács azon határozatát, hogy nem hosszabbítja meg a Fehéroroszországra és Kubára vonatkozó megbízásokat;
23. felszólítja a Tanácsot, a Bizottságot és a tagállamokat, hogy tegyenek javaslatot az Emberi Jogi Tanács reformjára annak biztosítása érdekében, hogy csak azok az országok lehessenek részesei, amelyek valamennyi eljárás keretében állandó felhívást adtak ki; az ilyen jellegű reform elfogadásáig felszólít e szabály alkalmazásra annak meghatározásában, hogy az EU támogasson-e tagjelölt országokat;
24. felszólítja az Európai Uniót és tagállamait, hogy fokozzák szerepvállalásukat és a koordinációt a Demokráciák Közösségét illetően, mivel a Demokráciák Közösségének állandó titkárságát Lengyelországban hozzák létre, üléselő csoportjának elnökségét pedig jelenleg Portugália látja el, amely hivatalosan otthont ad a 2009-ben Lisszabonban tartandó következő miniszteri konferenciának; úgy ítéli meg, hogy az Európai Unió részéről tanúsított nagyobb szerepvállalás erősíthetné a Demokráciák Közösségének befolyását és hitelességét, különösen az Egyesült Nemzetek Demokrácia Gyűlésének megerősítésével, valamint annak ösztönzésével, hogy a civil társadalmi szereplőket jobban és legitimebb alapokon vonják be a Demokráciák Közösségének munkájába, különösen a miniszteri konferencia kialakítását illetően;
25. e tekintetben felszólítja az Európai Uniót, hogy hivatalosan lépjen kapcsolatba más regionális csoportosulások demokratikus kormányaival, hogy az UNHRC keretében hivatalos együttműködést és konzultációt kezdjen az ENSZ emberi jogok egyetemes nyilatkozatában rögzített elvek tiszteletben tartására irányuló kezdeményezések sikerének biztosítása érdekében; úgy ítéli meg, hogy csak a demokratikus államok régiókat átfogó szövetségének összehangolt fellépése, például a Demokráciák Közössége és az Európai Unió multilaterális emberi jogi erőfeszítései lehetnek hatékonyak az Egyesült Nemzetek fórumain, ahogy arra az Egyesült Nemzetek Közgyűlésének a halálbüntetés alkalmazásáról szóló határozata 2007. december 18-i sikeres elfogadása is rámutatott;
26. üdvözli, hogy a Bizottság kihasználta a kimberley-i folyamat elnökeként 2007-ben betöltött pozícióját a konfliktusokban szerepet játszó gyémántok mozgásának megállítására kialakított mechanizmusok megerősítésére; megismétli a kimberley-i

folyamat jelentőségét, figyelembe véve a konfliktusokban szerepet játszó gyémántokkal folytatott kereskedelem megállítását, valamint a tartós béke és biztonság elérése közötti kapcsolatot; szintén üdvözli, hogy Törökország és Libéria 2007-től új résztvevői a folyamatnak, továbbá üdvözli, hogy a Kongói Demokratikus Köztársaság újra csatlakozott a kimberley-i folyamathoz (ezzel a résztvevők teljes száma 48, köztük a 27 tagállamot képviselő Európai Közösséggel);

27. üdvözli, hogy 2007 decemberében Bécsben az Európai Unió teljes támogatása mellett megrendezték a harmadik nemzetközi konferenciát, amelynek célja a repeszbombák előállításának, felhasználásának, szállításának vagy tárolásának tilalmáról szóló nemzetközi szerződés megkötése, a nemzetközi humanitárius jog elveivel összhangban¹; felszólítja Romániát és Ciprust – azt az egyedüli két EU-tagállamot, akik ezt még nem tették meg –, hogy hagyják jóvá a 2007. február 23-i Oslói Nyilatkozatot; teljes körűen támogatja az oslói folyamat következő konferenciáit, amelyekre a tervek szerint 2008. február 18–22-én Wellingtonban és 2008. május 19–30-án Dublinban kerül sor; arra számít, hogy az Európai Unió valamennyi tagállama a 2008 végén Oslóban tervezett ünnepségen alá tudja majd írni a szerződést;
28. felhívja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy folytassák a Római Alapokmány egyetemes ratifikálásának előmozdítása és a szükséges nemzeti végrehajtási jogszabályok elfogadása érdekében tett szigorú erőfeszítéseiket, összhangban a Nemzetközi Büntetőbíróságról (ICC) szóló, 2003. június 16-i 2003/444/KKBP tanácsi állásfoglalással² és a cselekvési tervvel; rámutat arra, hogy nem mindegyik tanácsi elnökség törekszik erre a közös célra ugyanezzel az erőbevetéssel; felkéri valamennyi elnökséget, hogy a harmadik országokkal tartott összes csúcstalálkozón említse meg az ICC-együttműködés jogállását; kéri ezen erőfeszítések kiterjesztését olyan módon, hogy azok magukban foglalják az ICC kiváltságairól és mentességeiről szóló megállapodás ratifikálását és végrehajtását, amely a Bíróság fontos operatív eszköze; tudomásul veszi, hogy 2007. december 8-án hatályba lépett a büntetések végrehajtásáról szóló, az Egyesült Királysággal között megállapodás (és az Ausztriával 2005-ben kötött hasonló megállapodás), és sürgeti a tagállamokat, hogy mérlegeljék hasonló megállapodások megkötését az ICC-vel; elismeri az Európai Unió és az ICC között létrejött együttműködési és segítségnyújtási megállapodást mint az egyes tagállamokra háruló kötelezettségek kiegészítésének fontos eszközét;
29. üdvözli, hogy Japán 2007 júniusában ratifikálta a Római Alapokmányt, aminek eredményeképpen 2007 decemberében 105-re nőtt az állami részes felek száma; sürgeti Csehországot – az Európai Unió egyetlen olyan tagállamát, amely még nem ratifikálta a Római Alapokmányt –, hogy ezt késedelem nélkül tegye meg;
30. ismételten felszólítja az összes országot, de különösen az Amerikai Egyesült Államokat, Chilét és Törökországot a Római Alapokmány ratifikálására; aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy az Egyesült Államok a ratifikálás elmulasztásával mindazon államok és

¹ A civil társadalom több mint 140 képviselője és 138 állam részvételével (ezek közül 98 hagyta jóvá az Oslói Nyilatkozatot vagy az oslói folyamatot).

² HL L 150., 2003.6.18., 67. o.

kormányok kezére játszik, amelyek tüntetően figyelmen kívül hagyják a nemzetközi büntetőjogot;

31. sürgeti valamennyi tagállamot, hogy működjenek együtt teljes mértékben a nemzetközi büntető igazságszolgáltatási mechanizmusokban, és különösen a szökevények igazságszolgáltatás elé állítását illetően; ebben a tekintetben elégedetten veszi tudomásul, hogy a Kongói Demokratikus Köztársaság együttműködött Germain Katanga ICC-nek való átadásában, valamint hogy Szerbia együttműködött Zdravko Tolimir letartóztatásában és a volt Jugoszláviában elkövetett humanitárius bűncselekményeket vizsgáló nemzetközi törvényszéknek (ICTY) való átadásában, Szerbia és Montenegró pedig együttműködött Vlastimir Đjordjević letartóztatásában és az ICTY-nek való átadásában; azonban aggodalommal jegyzi meg, hogy Szudán továbbra sem működik együtt az ICC-vel Ahmad Muhammad Harun és Ali Muhammad Ali Abd-Al-Rahman letartóztatásában és átadásában; aggodalommal jegyzi meg, hogy még nem hajtották végre az ICC által az ugandai Úr Felszabadítási Hadserege négy tagja ellen kiadott elfogatóparancsot; szintén aggodalommal jegyzi meg, hogy Radovan Karadžić és Ratko Mladić még mindig szabadlábon van, és továbbra sem állították őket az ICTY elé; ebben az összefüggésben megismétli, hogy a stabilizációs és társulási megállapodás aláírásának továbbra is az a feltétele, hogy teljes körűen együttműködjenek az ICTY-vel, és ennek a fennmaradó vádlottak letartóztatásához és átadásához kell vezetnie; emellett úgy ítéli meg, hogy Libéria egykori elnöke, Charles Taylor ellen a Sierra Leonéval foglalkozó hágai különleges bíróság előtt folyó jelenlegi eljárás fontos fejlemény a büntetlenség megszüntetése felé;
32. kiemeli a nemzetközi büntető igazságszolgáltatási rendszer megerősítésének szükségességét, és e tekintetben elismeri a gyors igazságszolgáltatási válaszadási mechanizmus 2007. évi létrehozását, amely egy új intézményi együttműködési mechanizmus a szakértelem átadására és a segítségnyújtásra, amelynek keretében az információk meghatározása, összegyűjtése és megőrzése széles körű nemzetközi és átmeneti igazságszolgáltatási lehetőségekben nyújt segítséget;¹ sürgeti az ICC-t, hogy fokozza támogató tevékenységét annak érdekében, hogy bevonják a vizsgálat tárgyát képező helyzetekben érintett közösségeket az ICC-vel folytatott építő jellegű párbeszéd folyamatába, amelynek célja megbízatása megértésének javítása és támogatása, az elvárások kezelése és annak lehetővé tétele, hogy az említett közösségek kövessék és megértsék a nemzetközi büntető igazságszolgáltatási eljárásokat; rámutat arra a szerepre, amelyet a bíróságon kívüli mechanizmusok játszhatnak az emberi jogok és a nemzetközi büntetőjog megsértésének kezelésében, feltéve, hogy ezek az erőfeszítések tiszteletben tartják a tisztességes eljárás elvét és nem csupán látszólagosak;
33. üdvözli az Egyesült Nemzetek Közgyűlése által az őslakosok jogairól elfogadott határozatot, és gratulál a Tanácsnak és a tagállamoknak e szöveg elfogadásának támogatásához, amely olyan keretrendszer teremt, amelyben az államok kirekesztés és megkülönböztetés nélkül lesznek képesek védeni és támogatni az őslakosok jogait; ugyanakkor aggodalommal jegyzi meg, hogy a szóban forgó határozat végrehajtását garantáló új eszközök hiányában nem várható valódi javulás az őslakosok életében, különösen azokéban, akik autoriter és diktatórikus rezsimek uralma alatt élnek, és

¹ http://www.justicerapidresponse.org/Documents1/JRR_NY_NOV07_FinalOutcomeDocument.pdf.

sürgeti a Bizottságot, hogy kövesse nyomon a határozat végrehajtását, elsősorban az Európai Kezdeményezés a Demokráciáért és Emberi Jogokért keretében;

Az Európai Unió emberi jogi iránymutatásai terén elért eredmények

34. ismételten felszólítja a Bizottságot és a tagállamok nagykövetségeit és konzulátusait annak biztosítására, hogy személyzetük összes tagja teljes mértékben tisztában legyen az emberi jogi iránymutatásokkal; úgy ítéli meg, hogy az új Európai Külügyi Szolgálat létrehozását megelőző jelleggel annak szolgálatába kell állítani, hogy összehangolják a tagállamok és a Bizottság külföldi misszióinak megközelítéseit az emberi jogok területén, valódi „európai uniós nagykövetségek” létrehozása érdekében, megosztva egymás között szervezeti struktúráikat és személyzetüket;
35. tudomásul veszi a német és portugál elnökségek arra irányuló törekvéseit, hogy véglegesítsék az Európai Unió gyermekek jogairól szóló emberi jogi iránymutatásait; várja, hogy a következő évben megkapja azon egyedi végrehajtási intézkedések tervezetét, amelyek az alapul szolgáló iránymutatásban kialakított holisztikus és átfogó megközelítés megvalósítására összpontosítanak;
36. felszólítja az elnökséget, hogy találja meg a Tanács munkacsoportjai közötti koordináció és együttműködés javításának módját a közös érdekű területeken végrehajtandó diplomáciai lépésekkel kapcsolatban, például az Emberi Jogi Munkacsoport (COHOM) és az ICC-vel foglalkozó munkacsoport között a nemzetközi büntető igazságszolgáltatás, valamint a gyermekek és a fegyveres konfliktusok kérdésében;
37. sürgeti a Tanácsot iránymutatásainak aktualizálására annak érdekében, hogy alapvető jogként teljes mértékben elismerje az elérhető legmagasabb szintű egészség élvezetét, különös tekintettel a fájdalom csillapítására;

Halálbüntetés

38. üdvözlí az Egyesült Nemzetek Közgyűlése által 2007. december 18-án elfogadott fenti határozatot, amely globális moratóriumra hív fel a halálbüntetés alkalmazásával kapcsolatban, és elismeri a kezdeményezés régiókat átfogó, pozitív jellegét;
39. sürgeti a Tanácsot, hogy aktualizálja a halálbüntetésre vonatkozó iránymutatásait az Egyesült Nemzetek Közgyűlése határozatának teljes körű végrehajtására irányuló összes tevékenység támogatása érdekében, amely határozat többek között felszólítja a halálbüntetést még mindig fenntartó valamennyi államot a nemzetközi normák betartására, amelyek záradékokat írnak elő a halálbüntetéssel szembesülő személyek jogainak védelmére, különös tekintettel a Gazdasági és Szociális Tanács 1984. május 25-i 1984/50 sz. határozatának mellékletében rögzített minimumszabályokra; rámutat arra, hogy a határozat tájékoztatja a főtitkárt a halálbüntetés alkalmazásáról és a halálbüntetéssel szembesülő személyek jogainak védelmére irányuló záradékok betartásáról, és arra törekszik, hogy fokozatosan visszaszorítsa a halálbüntetés alkalmazását és csökkentse azon bűncselekmények számát, amelyekre az kiszabható; rámutat továbbá, hogy a határozat az Egyesült Nemzetek tagállamaihoz intézett arra

irányuló felhívással zárul, hogy a halálbüntetés eltörlése céljából vezessenek be moratóriumot a kivégzésekre;

40. felszólítja az elnökséget, hogy ösztönözze Lengyelországot, Lettországot, Olaszországot és Spanyolországot az ECHR halálbüntetésről szóló 13. jegyzőkönyvének ratifikálására, amely országok ezt még nem tették meg¹; elismeri e tekintetben, hogy a halálbüntetésről szóló iránymutatások egységesebb végrehajtására kerülhetne sor, ha a tagállamok aláírnák és ratifikálnák az említett jegyzőkönyveket és egyezményeket;
41. üdvözli a Bel- és Igazságügyi Tanács 2007. december 7-i határozatát az Európa Tanács/Európai Unió halálbüntetés elleni európai nap meghirdetéséről szóló közös nyilatkozatának aláírásáról, amelyet minden évben október 10-én ünnepelnek; üdvözli a 2007. október 9-i lisszaboni európai konferencia eljárásait, amely ismételten felszólított Európában a halálbüntetés megszüntetésére és a halálbüntetés egyetemes eltörlésének előmozdítására;
42. üdvözli, hogy Albániában 2007. március 25-én (valamennyi bűncselekmény tekintetében), Kirgizisztánban 2007. június 27-én, Ruandában 2007. július 26-án, New Jersey államban (Amerikai Egyesült Államok) 2007. december 13-án, Üzbegisztánban pedig 2008. január 1-jén eltörölték a halálbüntetést;

Kínzás és más kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmód

43. megjegyzi, hogy Görögország, Lettorság, Litvánia, Magyarország és Skócia mindezülig nem írta alá és nem is ratifikálta a kínzás elleni egyezmény opcionális jegyzőkönyvét (OPCAT); megjegyzi, hogy Ausztria, Belgium, Ciprus, Finnország, Franciaország, Hollandia, Luxemburg, Németország, Olaszország, Portugália és Románia már aláírta, de még nem ratifikálta ez említett jegyzőkönyvet; sürgeti az Európai Unió azon tagállamait, amelyek eddig még nem írták alá és/vagy nem ratifikálták a kínzás elleni egyezmény opcionális jegyzőkönyvét, ennek haladéktalan megtételére;
44. aggodalmának ad hangot az Európai Unió azon tagállamainak emberi jogok melletti valós elkötelezettségével kapcsolatban, amelyek elutasították a fent említett, minden személy erőszakos eltűnés elleni védelméről szóló nemzetközi egyezmény aláírását; felkéri az Európai Unió azon tagállamait, amelyek ezt még nem tették meg, hogy haladéktalanul írják alá és ratifikálják az egyezményt²;
45. a Tanács és a Bizottság figyelmébe ajánlja „Az Európai Unió kínzásra és más kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódra vagy büntetésre vonatkozó iránymutatásainak végrehajtása” című legutóbbi tanulmányt, amelyet 2007. június 28-án mutattak be az Európai Parlament Emberi Jogi Albizottsága, 2007 decemberében pedig a COHOM

¹ 2008. január 10-től Lengyelország, Lettorság, Olaszország és Spanyolország aláírta, de nem ratifikálta az ECHR 13. jegyzőkönyvét a halálbüntetés minden körülmények között történő eltörléséről.

² Aláíró felek (2007 decemberétől): Ausztria, Belgium, Ciprus, Dánia, Finnország, Franciaország, Írország, Litvánia, Luxemburg, Málta, Németország, Olaszország, Portugália, Spanyolország, Svédország, Szlovákia, Szlovénia. (Csak két ország – Albánia és Argentína – ratifikálta az egyezményt, amelynek hatálybalépéséhez 20 ratifikáció szükséges.)

előtt; felszólítja mind a Tanácsot, mind pedig a Bizottságot a tanulmány ajánlásainak, például annak az ajánlásnak a követésére, hogy egyértelmű globális elképzelést kell kialakítani, amely mellett nemzeti szinten a helyi politikai, társadalmi, kulturális és jogi összefüggésekre összpontosítanak; felszólítja a Bizottságot, hogy – elemzést követően – küldjön utasításokat küldöttségeinek és a tagállamok misszióinak annak érdekében, hogy segítséget nyújtson számukra az iránymutatások végrehajtásához;

46. várja az Európai Unió kínzásra és más kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódra vagy büntetésre vonatkozó iránymutatásainak végrehajtásával kapcsolatos értékelést, amelynek a COHOM előtti bemutatás céljából jelenleg folyik az előkészítése; ezen iránymutatás-csomag felülvizsgálatával kapcsolatban arra számít, hogy az iránymutatások végrehajtásának javítása érdekében a COHOM megvitatja az egyes esetekkel kapcsolatos fellépés egyedi kritériumait; olyan intézkedések elfogadását ajánlja, amelyek biztosítják a kínzás abszolút tilalmának betartását, és ellenáll minden olyan próbálkozásnak, amely olyan európai uniós álláspont kialakítására törekszik, amely legitimizálja azoknak a diplomáciai biztosítékoknak az alkalmazását, amelyek megkönnyítik a személyek átadását olyan harmadik országok számára, ahol fennáll annak kockázata, hogy kínzásnak vetik őket alá;
47. felszólít a kínzásra és más kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódra vagy büntetésre vonatkozó iránymutatások frissítésére a fogyatékkal élő személyek jogairól szóló ENSZ-egyezmény 15. cikke fényében, amely a kínzás és más kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmód vagy büntetés alóli mentességgel foglalkozik;
48. kéri, hogy az elnökség vagy a Tanács titkársága rendszeresen legyen jelen az adott ENSZ-bizottságokban, valamint továbbra is működjön együtt az Európa Tanáccsal és annak a kínzás megakadályozásával foglalkozó bizottságával, annak érdekében, hogy jelentős mértékben, hasznosan és ténylegesen hozzájáruljanak az egyes országokat érintő diplomáciai lépésekkel kapcsolatos döntéshozatalhoz;
49. sürgeti a Tanácsot és a Bizottságot, hogy folytassák a diplomáciai lépések gyakorlatát az Európai Unió valamennyi nemzetközi partnere tekintetében a kínzás és a megalázó bánásmód alkalmazását tiltó nemzetközi egyezmények ratifikálását illetően, továbbá a kínzás túlélőinek rehabilitálásában nyújtott segítség vonatkozásában; felhívja az Európai Uniót, hogy tekintse a kínzás és a megalázó bánásmód elleni küzdelmet az emberi jogi politikája fő prioritásának, különösen az uniós iránymutatások és más uniós eszközök, mint pl. az Európai Kezdeményezés a Demokráciáért és Emberi Jogokért (EIDHR) kibővített végrehajtása útján, valamint annak biztosításával, hogy a tagállamok tartózkodnak a diplomáciai biztosítékok elfogadásától az olyan harmadik országokkal szemben, ahol ténylegesen fennáll annak kockázata, hogy az embereket kínzásnak vetik alá vagy megalázó bánásmódban részesítik;

A gyermekek és a fegyveres konfliktusok

50. üdvözli az Egyesült Nemzetek főtitkárának gyermekekkel és fegyveres konfliktusokkal foglalkozó különleges képviselője által készített és 2007. augusztus 13-án közzétett jelentést, amely azt a következtetést vonta le, hogy az Egyesült Nemzetek tagállamainak kézzelfogható és célzott intézkedéseket kell alkalmazniuk az emberi jogokat

következéseten megsértő szereplőkkel szemben;

51. üdvözli, hogy előrelépések történtek a nemzetközi gyermekvédelmi normák alkalmazásában az állítólagos elkövetők felelősségre vonását illetően, mint például az ICC által a Kongói Demokratikus Köztársaság egymással harcban álló különböző frakcióinak magas beosztású vezetői ellen emelt vádak, valamint az Úr Felszabadítási Hadseregének négy vezető tagja ellen emelt vádak; figyelemre méltó eredménynek tekinti a Sierra Leonéval foglalkozó különleges bíróság döntését, amely szerint a nemzetközi szokásjog értelmében a 15 év alatti gyermekek toborzása és konfliktusokban való bevetése háborús bűncselekménynek minősül, valamint azt, hogy nemrégiben elítélte a gyermekeket toborzó katonai parancsnokokat;
52. üdvözli, hogy egyre inkább felveszik a gyermekek ügyét a különböző tárgyalásokba, megállapodásokba, béketeremtő és békefenntartó erőfeszítésekbe, programokba és szerződésekbe; hangsúlyozza azonban, hogy a békemegállapodásokban egyedileg meghatározott záradékokat kell rögzíteni a gyermekekre vonatkozóan, és e céloknak elérhetőnek kell lenniük;
53. üdvözli, hogy a gyermekeket egyre inkább bevonják a bűncselekmények nemzetközi jog szerinti elszámoltathatóságára vonatkozó mechanizmusokba (elismerve e tekintetben a Libériai Igazság és Megbékélés Bizottság által 2007-ben e célból tett erőfeszítéseket), amelyet olyan fontos eszköznek tekint, amely révén érvényesíthető a gyermekek részvételi joga az életüket érintő döntésekben; hangsúlyozza azonban, hogy e részvételre a gyermek legjobb érdekeinek kell irányadónak lennie, például az életkornak megfelelő politikák és gyakorlatok végrehajtásán, valamint a gyermekáldozatok rehabilitálásának és újrabeilleszkedésének támogatásán keresztül;
54. üdvözli, hogy a leszerelésre, demobilizációra és újrabeilleszkedésre vonatkozó integrált előírások (2006), a párizsi elvek és a fegyveres erővel vagy fegyveres csoportokkal kapcsolatba kerülő gyermekekről szóló iránymutatások (2007) jelentős előrelépést képviselnek a politikák kialakításában, és immár hatékony végrehajtást igényelnek;
55. üdvözli, hogy további hét nemzet (Argentína, Guatemala, Horvátország, Laosz, Marokkó, Mauritánia és Ukrajna) csatlakozott a párizsi kötelezettségvállalások és elvek néven ismert nemzetközi kötelezettségvállaláshoz, amelynek értelmében véget vetnek a gyermekek fegyveres konfliktusokra való toborzásának, és sajnálja, hogy az Egyesült Államok nem írta azt alá, mivel ellenzi az ICC-re vonatkozó kitétel;
56. felszólítja az ezt eddig elmulasztó tagállamokat, hogy haladéktalanul írják alá és ratifikálják a gyermekek jogairól szóló egyezmény opcionális jegyzőkönyvét¹;
57. megjegyzi, hogy a portugál elnökség követte az iránymutatások szerinti német

¹ A gyermekek jogairól szóló egyezmény opcionális jegyzőkönyve a gyermekkereskedelemtől, a gyermekprostituációról és a gyermekpornográfiáról (2007 novemberétől): nem ratifikálta a Cseh Köztársaság, az Egyesült Királyság, Finnország, Görögország, Írország, Luxemburg, Magyarország, Málta és Németország. A gyermekek jogairól szóló egyezmény opcionális jegyzőkönyve a gyermekek fegyveres konfliktusokban való részvételéről (2007 októberétől): nem ratifikálta Észtország, Görögország, Hollandia, Magyarország; nem ratifikálta és nem is írta alá Ciprus.

kezdeményezéseket, és utasította a kiemelt országokban lévő missziókat, hogy tekintsék állandó utasításoknak a COHOM által 2007. június 15-én elfogadott országspecifikus stratégiákat, amelyeket be kell építeni a missziók vezetőinek a fegyveres konfliktusokban részt vevő gyermekekkel kapcsolatos munkájába; üdvözlí, hogy az elnökség a helyi elnökségeknek is továbbította a megfelelő nem kormányzati szervezetektől az egyes országokkal kapcsolatban kapott jelentéseket;

Emberi jogvédők

58. felszólítja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy kezdjék meg az Európai Unió emberi jogvédőkre vonatkozó iránymutatásainak átláthatóbb és módszeresebb végrehajtását, mivel ez fontos és innovatív eszköz a legnagyobb kockázatnak kitett emberi jogvédők védelmére és támogatására;
59. arra számí, hogy az emberi jogvédőkre vonatkozó iránymutatásokat – mint az Európai Unió emberi jogi külpolitikájának kiemelt elemét – kiegészítik ezen iránymutatások helyi stratégiák keretében való hatékony végrehajtásával 120 ország tekintetében; rámutat arra, hogy az Európai Unió nem tett diplomácia lépéseket az emberi jogvédők érdekében számos országban, mint például Kínában, Tunéziában, Etiópiában, Iránban és Oroszországban, ami láthatóan azt tükrözi, hogy nincs konszenzus az Európai Unió tagállamai között, és az egyes tagállamok eltérő külpolitikai érdekeknek biztosítanak prioritást, ami lehetetlenné teszi az együttes fellépést;
60. úgy ítéli meg, hogy egy következetes megközelítésnek arra is kell összpontosítania, hogy az emberi jogi aktivisták körében megerősítsék a kapacitásépítést, valamint ösztönözzék köztük és kormányaik között a konzultációs és interakciós mechanizmusokat a demokratikus reformmal és az emberi jogok előmozdításával kapcsolatban, különösen amikor a demokratizálódási folyamatokról van szó;
61. felszólítja a Bizottságot és a Tanácsot, hogy tevőlegesen bátorítsa az emberi jogvédőket az erőszakmentességgel kapcsolatos elméletek és gyakorlatok terjesztésére, és törekedjen a bevált gyakorlatokkal kapcsolatos ismeretek és azok cseréjének előmozdítására, a helyszínen első kézből szerzett tapasztalatok alapján;
62. felkéri a Tanácsot, hogy sürgősen vizsgálja meg az emberi jogvédőknek kiadandó sürgősségi vízumok ügyét; úgy ítéli meg, hogy az Európai Unió diplomáciai fellépéseinek az emberi jogvédők számára kedvező bizalmas jellege néha hasznos, azonban kéri, hogy a bizalmas jelleg ellenére az Európai Unió helyi erői bizalmas úton mindig tájékoztassák a helyszínen tevékenykedő nem kormányzati szervezeteket a diplomáciai lépésekről;
63. ismételten hangsúlyozza annak fontosságát, hogy az emberi jogvédők számára rendelkezésre bocsássák a helyszínen az iránymutatások végrehajtására vonatkozó kézikönyvet; ösztönzi a COHOM-ot, hogy terjessze az Európai Unió emberi jogvédőkre vonatkozó iránymutatásainak a harmadik országokban lingua francának számító uniós nyelveken, valamint a fontos nem uniós nyelveken készült fordításait a regionális hivatalok és a nagykövetségek/delegációk körében; üdvözlí, hogy eddig orosz, arab, kínai és perzsa nyelven állnak rendelkezésre fordítások, azonban hangsúlyozza, hogy több fordítást kell elkészíteni helyi szinten; sürgeti az Európai Unió tagállamait, hogy

egyszerűsítsék a vízumkérdést azon emberi jogvédők számára, akiket meghívtak az Európai Unióban szervezett eseményeken való részvételre, vagy akik a romló biztonsági körülmények elől menekülnek;

Az emberi jogi párbeszégekről és a harmadik országokkal folytatott elismert konzultációkról szóló iránymutatások

64. felszólítja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy kezdeményezze az emberi jogi párbeszégekről szóló iránymutatások átfogó értékelését, és dolgozzon ki egyértelmű mutatókat az egyes párbeszéd hatásának értékelésére, valamint alakítsa ki a párbeszéd kezdeményezésének, megszüntetésének és újrakezdésének kritériumait;
65. megismétli felhívását, hogy az emberi jogi párbeszédnek a viszonyosságon kell alapulniuk mind az Európai Unió, mind pedig a harmadik országok területét illetően;
66. megismétli felhívását, hogy az emberi jogi kérdéseket a legmagasabb politikai szinten kell felülvizsgálni annak érdekében, hogy az emberi jogi megfontolások nagyobb politikai hangsúlyt kapjanak; ezért úgy ítéli meg, hogy ezt a párbeszédet sohasem szabad arra felhasználni, hogy a témát szakértői ülésekre korlátozzák, és ezáltal más politikai kérdésekhez képest másodlagos helyre sorolják vissza; felszólítja ezért a Tanácsot és a Bizottságot a következő intézkedések végrehajtására:
 - az egyes párbeszéd tekintetében rögzített célkitűzések közzététele és végrehajtásuk nyomon követése;
 - annak megkövetelése, hogy az egyes párbeszédekkel kapcsolatos értékeléseket „minden évben” elvégezzék, nem csak „lehetőség szerint” minden évben;
 - annak biztosítása, hogy a párbeszéd keretében minden egyes ülésen a tisztviselőknek szóló technikai megbeszélések mellett egy politikai szalon is folyjon a megbeszélések, amelybe közvetlenül bevonják a „miniszteri” szintű hatáskörökkel rendelkezőket;
 - az Európai Parlament képviselőinek bevonása a párbeszédbe és különösen az értékelő ülésekbe, ahol az egyedi eseteket vitatják meg;
67. ebben az összefüggésben ismételten hangsúlyozza a Parlament harmadik országokkal folytatott emberi jogi párbeszéd és konzultációk működéséről szóló, fent említett 2007. szeptember 6-i állásfoglalásában rögzített javaslatokat;
68. hangsúlyozza, hogy Kína továbbra is rendszeresen megsérti az emberi jogokat, és a rezsim által a következő olimpiai játékokat szem előtt tartva tett ígérek ellenére nem javult Kína teljesítménye az emberi jogok terén; hangsúlyozza, hogy radikális változásokra van szükség az Európai Unió és Kína közötti párbeszéd elmélyítését illetően; üdvözli a tényt, hogy Kína úgy döntött, hogy valamennyi halálbüntetés érintő ügyben kéri a legfelső bíróság felülvizsgálatát, azonban továbbra is aggodalommal tölti el, hogy világszerte változatlanul Kínában kerül sor a legtöbb kivégzésre; megjegyzi, hogy annak ellenére, hogy a kínai kormány többször is megerősítette abbéli szándékát, hogy ratifikálni kívánja a polgári és politikai jogokról szóló nemzetközi egyezségokmányt, annak ratifikálása még mindig várat magára; sajnálja, hogy az

Európai Unió és Kína részvételével 2007. november 28-án Pekingben tartott csúcstalálkozón nem fogadtak el EU–Kína közös nyilatkozatot az emberi jogokról, annak ellenére, hogy eredetileg bejelentették egy ilyen nyilatkozat kiadásának szándékát; felszólítja a Tanácsot, hogy adjon részletesebb eligazítást a Parlamentnek a vitákat követően, ideértve az egyes esetekben a Tanács és a tagállamok által tett diplomáciai lépések részletes felsorolását is; megjegyzi, hogy a jelentős gazdasági reformok ellenére még mindig állandó jelenség a politikai és emberi jogok rendszeres megsértése olyan ügyekben, mint a politikai indíttatású bebörtönzés, ügyvédek és emberi jogvédők megtámadása és megfélemlítése, a független bíróság hiánya, a kényszermunka, a szólás- és vallásszabadság, a vallási és etnikai kisebbségek jogai, az önkényes fogva tartás, a laogai táborrendszer és az állítólagos szervkereskedelem; megjegyzi, hogy célzottabb hangsúlyt kell fektetni az ilyen aggályokra a pekingi olimpiai játékokhoz közeledve, ami fontos történelmi lehetőséget kínál az emberi jogok javítására Kínában; ezzel összefüggésben továbbra is aggodalmának ad hangot a kínai jogszabályokkal kapcsolatban – beleértve az államtitok rendszerét is –, amelyek akadályozzák a felelősségteljes kormányzás és a jogállamiság által fémjelzett rendszer kialakításához szükséges átláthatóságot; aggodalmának ad hangot a kínai és nemzetközi média szabadságának korlátozása miatt, beleértve az Internetet, az internetes naplók vezetését, valamint a kínai és nemzetközi sajtó információkhoz való hozzáférését; hasonlóképpen további aggodalmának ad hangot az újságírókról és emberi jogi aktivistákról, köztük a Dalai Lámáról, társairól és a Falun Gong követőiről vezetett fekete listák miatt; hangsúlyozza, hogy az olimpiai játékok után is folytatni kell az emberi jogok helyzetének és a kérdéssel kapcsolatos jogszabályi változások gondos nyomon követését; sürgeti az Európai Uniót annak biztosítására, hogy a Kínával folytatott kereskedelmi kapcsolatait tegye függővé az emberi jogi reformoktól, és e tekintetben felszólítja a Tanácsot, hogy bármely új partnerségi és együttműködési keretmegállapodás véglegesítését megelőzően végezzen az emberi jogok helyzetére vonatkozó átfogó értékelést; felszólítja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy vesse fel Belső-Mongólia, Kelet-Turkesztán és Tibet kérdését, tevőlegesen támogassa a kínai kormány és a száműzetésben lévő tibeti kormány küldöttei közötti átlátható párbeszéd megerősítését és emelje általános témává a kínai politika emberi jogi hatásait Afrikában; továbbra is riasztja az uyghur etnikai kisebbség emberi jogainak sorozatos megsértése Xinjiang Autonóm Régióban;

69. továbbra is aggasztja, hogy Irán együttműködésének hiányában 2004 óta megszakadt az Iránnal folytatott emberi jogi párbeszéd; megismétli a legutóbbi jelentéssel kapcsolatban kifejtett véleményét, és felszólítja a Tanácsot, a Bizottságot és a tagállamokat, hogy támogassák az eltérő véleményeket képviselő és demokratikus aktivistákat, és – békés és erőszakmentes eszközökkel – erősítsék meg a jelenlegi folyamatokat, amelyek képesek ösztönözni a demokratikus, intézményi és alkotmányos reformokat, biztosítani e reformok fenntarthatóságát és megszilárdítani valamennyi iráni emberi jogvédőnek és a civil társadalom képviselőinek részvételét a politikaformálás folyamataiban, megerősítve szerepüket az általános politikai párbeszédben; elítéli az iráni hatóságok által 2007 áprilisa óta folytatott új erkölcsi kampányt, amelynek keretében férfiak és nők ezreit tartóztatták le az „erkölcstelen magatartás elleni” fellépés keretében; elítéli, hogy az iráni rezsim egyre többször alkalmazza a halálbüntetést;

70. sajnálja, hogy nincsenek eredményei az EU és Oroszország közötti emberi jogi konzultációknak, és felszólítja a feleket, hogy vonják be a Parlamentet ebbe a folyamatba; bátorítja a Tanács és a Bizottság által egy olyan helyzet megteremtése érdekében tett erőfeszítéseket, ahol kölcsönös konzultációkra kerül sor Oroszország és az Európai Unió között, ahol a külügyminiszteren kívül más orosz miniszterek is részt vesznek a konzultációban, és ahol az orosz küldöttség részt vesz az orosz és európai nem kormányzati szervezetek vagy parlamenti szervek ülésein, amelyeket a konzultációkhoz kapcsolódóan szerveznek; sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy az EU csak korlátozott mértékben ért el sikereket a politikai változások megvalósításában olyan nehéz kérdések felmerülésének eredményeként, mint a csecsenföldi és egyéb kaukázusi államokban fennálló helyzet, a büntetlenség és a törvényhozás függetlensége, az emberi jogvédőkkel szembeni bánásmód, a média függetlensége és a szólásszabadság, az etnikai kisebbségekkel szembeni bánásmód, a jogállamiság tiszteletben tartása és az emberi jogok védelme a fegyveres erőben, valamint a szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetés és egyéb kérdések; úgy véli, hogy a Csecsenföldről régóta folyó vitát ki kell terjeszteni az egyre romló ingusföldi és dagesztáni helyzetre; helyteleníti, hogy folytatódik az újságírók, emberi jogvédők és nem kormányzati szervezetek üldözése, például legutóbb a Novaja Gazeta és a Nyizsnyij Novgorod Alapítvány a Tolerancia Támogatásáért zaklatása; sürgeti Oroszországot, hogy tegyen további intézkedéseket a szólásszabadság, valamint az újságírók és emberi jogvédők biztonságának megóvása érdekében; ezzel kapcsolatban úgy ítéli meg, hogy az Európai Uniónak prioritásként kell tekintenie Oroszország együttműködésére az EBESZ, az Európa Tanács és az Egyesült Nemzetek emberi jogi mechanizmusával, valamint az összes vonatkozó emberi jogi egyezmény ratifikálására, leginkább az ECHR 14. jegyzőkönyvének ratifikálására, amely az egyezmény ellenőrzési rendszerének módosítására irányul; helyteleníti, hogy Oroszország nem hajlandó megfelelő számban és kellő időben nemzetközi választási megfigyelőket meghívni annak érdekében, hogy azok az EBESZ előírásaival összhangban megfelelően felügyeljék a választásokat, és ezért kénytelen megkérdőjelezni a parlamenti választások demokratikus hitelét; sürgeti a Bizottságot és a Tanácsot, hogy az emberi jogi kérdéseket – köztük az egyedi eseteket is – vesse fel az orosz hatóságok legmagasabb szintjén, valamint az Oroszországgal kötendő új partnerségi és együttműködési megállapodásban; sürgeti a Bizottságot, hogy az emberi jogi helyzet tényleges javítása érdekében az emberi jogi záradékon túl szabjon meg egyértelműbb kötelezettségeket, és alakítson ki hatékonyabb ellenőrző mechanizmusokat;
71. sürgeti a Bizottságot és a Tanácsot, hogy valamennyi szomszédos országgal hozzon létre emberi jogi albizottságokat; megismétli felhívását, amellyel a parlamenterek bevonását kéri az ilyen ülések előkészítésébe, továbbá kéri, hogy tájékoztassák őket az ülések eredményeiről; úgy ítéli meg, hogy míg a megbeszélések első fordulója – ahogy Tunézia és Egyiptom esetében is – az albizottság tartós munkájának kialakítására és a partnerek közötti bizalom erősítésére összpontosíthatott, addig ezen albizottságoknak – ahogy most Marokkóval is – konkrét viszonyítási pontok és mutatók meghatározásával egy eredményorientáltabb szakaszba kell lépniük; emlékeztet arra, hogy ezek az albizottságok nem rendelkeznek döntéshozatali hatáskörrel, azonban javaslatokat nyújthatnak be az illetékes Társulási Bizottságnak vagy a politikai párbeszéd magasabb szintű szerveinek, amelyeknek az európai szomszédsági politika cselekvési tervei és

társulási megállapodásai értelmében feladata, hogy a politikai párbeszéd keretében megvitassák az emberi jogi kérdéseket; javasolja, hogy az eredményekről szóló dokumentumokat, amelyeket a szakértői szintű üléseken vitattak meg, vegyék fel az emberi jogi párbeszéd és konzultációk politikai szintű üléseinek (csúcstalálkozóinak) napirendjére is, annak érdekében, hogy ily módon csökkentsék az ellentmondásokat a két fél által az emberi jogok helyzetével kapcsolatban a sajtó előtt tett nyilatkozatokban, amely nyilatkozatok gyakran ellentétes állításokat fogalmaznak meg;

72. elismeri a Bizottság és a Tanács arra irányuló erőfeszítéseit, hogy 2008 májusában megszervezze az EU–Üzbegisztán emberi jogi párbeszéd második fordulóját; ismételten rámutat arra, hogy az emberi jogokról folytatott párbeszéd és a 2005. évi andizsáni mézjárlásról tartott szakértői ülés önmagában nem jelent előrelépést, és nem használható fel a szankciók eltörlésének indokaként; megjegyzi, hogy az andizsáni mézjárlás független nemzetközi kivizsgálásának és az üzbegisztáni emberi jogi helyzet javulásának elmaradása – az Európai Unió ezekhez a feltételekhez kötötte a szankciók megszüntetését – logikusan ahhoz vezetett, hogy meghosszabbították az Üzbegisztán elleni szankciókat; üdvözli, hogy az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsának 2007. október 15–16-i következtetései különleges feltételeket vezettek be, amelyeket hat hónapon belül teljesíteni kell ahhoz, hogy fenntartsák a vízumkorlátozás felfüggesztését; felkéri a Bizottságot és a Tanácsot, hogy alaposan értékeljék az arra irányuló határozat hatását, hogy hat hónapra felfüggesztenek néhány olyan vízumkorlátozást, amelyek az Európai Unió Üzbegisztánnal szembeni szankcióinak részét képezik, továbbá hogy értékeljék az emberi jogok általános helyzetét az országban; sajnálja, hogy Üzbegisztán eddig nem tett előrelépéseket egyik említett szempontból sem; megdöbben a 2007. december 23-i üzbegisztáni elnöki választás, amelyet az EBESZ Demokratikus Intézmények és Emberi Jogok Hivatala szerint „szigorúan ellenőrzött politikai környezetben tartottak, nem engedve teret a valódi ellenzéknek, és általában véve nem teljesítették az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet számos, demokratikus választásokkal kapcsolatos kötelezettségvállalását”; elítéli Mark Weil, a független Ilkhom Színház alapítójának és igazgatójának meggyilkolását 2007. szeptember 9-én Taskentben, valamint Alisher Saipov, az üzbég rezsime bíráló újságíró meggyilkolását 2007. október 24-én Osh kirgiz városban; megismétli felszólítását, hogy haladéktalanul bocsássák szabadon a politikai foglyokat;¹ üdvözli a halálbüntetés eltörlését;
73. támogatja, hogy a Tanács hajlandó emberi jogi párbeszédet indítani a fennmaradó négy közép-ázsiai ország mindegyikével; felszólít arra, hogy a párbeszéd eredményorientált legyen, és teljes mértékben összhangban álljon az Európai Uniónak a harmadik országokkal folytatott emberi jogi párbeszédre vonatkozó iránymutatásaival, biztosítva a civil társadalom és az Európai Parlament részvételét; felszólít arra, hogy a párbeszéd elindításához rendelkezzenek megfelelő erőforrások a Tanács és a Bizottság titkárságain belül; rámutat arra, hogy a gyakorlati intézkedések bizonyos esetekben nem segítik elő a párbeszéd hatékony lebonyolítását, például amikor csak konzervatív

¹ Különösen Mutabar Tadjubaevát, a Plammenoe Serdtse emberi jogi szervezet elnökét és 12 emberi jogvédőt: Saidjahon Zainabitdinov, Nosim Isakov, Norboi Kholjigitov, Abdusattor Irzaev, Habibulla Okpulatov, Azam Formonov, Alisher Karamatov, Mamarajab Nazarov, Dilmurad Mukhiddinov, Rasul Khudainasarov, Bobumurod Mavlanov és Ulugbek Kattabekov.

tolmácsolást biztosítanak, ahogy az a türkménisztáni emberi jogi párbeszéd esetében történt;

74. megjegyzi, hogy az Európai Unió visszalépése azoktól a kötelezettségvállalásaitól, amelyeket Törökországnak tett a csatlakozáshoz vezető úton, fontos tényező a további törökországi emberi jogi reform késlekedésében;
75. reméli, hogy a lehető leghamarabb megtalálják és felelősségre vonják a Benazir Bhutto meggyilkolásáért felelős személyeket; megjegyzi, hogy 2007 során romlott az emberi jogi helyzet Pakisztánban, beleértve mindenekelőtt a bíróságok függetlenségét és a média szabadságát fenyegető veszélyeket is; tudomásul veszi a Pakisztánra vonatkozó új országos stratégiai dokumentum elfogadását, és üdvözli, hogy az egész dokumentumban általánosan érvényesítették a konfliktusmegelőzést és az emberi jogokat; megjegyzi, hogy az Európai Közösség és Pakisztán Közös Bizottságának első ülését 2007. május 24-én tartották Iszlámábádban, és hangsúlyozza, hogy az emberi jogoknak kiemelt helyen kell szerepelniük az összes következő ülés napirendjén;

A nők nemi szervének megcsonkítása és más ártalmas hagyományos eljárások

76. hangsúlyozza, hogy mind a helyi társadalom szintjén, mind pedig a politikaformálási folyamatban fokozni kell az erőfeszítéseket annak érdekében, hogy megszüntessék a női nemi szerv megcsonkításának minden formáját, és ily módon rámutassanak, hogy a megcsonkítás az emberi jogok megsértése, valamint egy nemekkel kapcsolatos kérdés is;
77. ragaszkodik ahhoz, hogy a nők jogaival kifejezetten foglalkozzanak valamennyi emberi jogi párbeszédben, továbbá foglalkozzanak különösen a nők megkülönböztetésének, valamint a nők elleni erőszak minden formája elleni küzdelemmel és annak megszüntetésével, beleértve az ártalmas tradicionális szokásokat és gyakorlatokat, mint például a nők nemi szervének megcsonkítását és a korai vagy kényszerházasságot, továbbá foglalkozzanak az emberkereskedelem minden formája, a családon belüli erőszak és a nők meggyilkolása, valamint a munkahelyi és gazdasági kizsákmányolás elleni küzdelemmel és ezek megszüntetésével;
78. felszólítja a Tanácsot, a Bizottságot és a tagállamokat, hogy alkalmazzák az emberi jogi záradékokat annak érdekében, hogy a női nemi szervek megcsonkításának minden formája elleni küzdelmet kiemelt kérdéssé tegyék azon államokkal fenntartott kapcsolataikban, amelyek nem tagállamok, különös tekintettel azokra az államokra, amelyek a Cotonou-i Megállapodás értelmében preferenciális kapcsolatokat tartanak fenn az Európai Unióval, és gyakoroljanak nyomást ezekre az államokra annak érdekében, hogy elfogadják az e gyakorlatok megszüntetéséhez szükséges jogszabályi, közigazgatási, igazságügyi és megelőző intézkedéseket;
79. felszólítja a Tanácsot, a Bizottságot és a tagállamokat, hogy mozdítsák elő különösen azt, hogy az Afrikai Unió tagállamai ratifikálják és végrehajtsák az Afrikai Uniónak az afrikai nők jogairól szóló jegyzőkönyvét;
80. felszólítja a Tanácsot, a Bizottságot és a tagállamokat, hogy erősítsék meg az EIDHR-t,

és biztosítsák, hogy a női nemi szervek bármilyen megcsönkítésének megszüntetésével foglalkozó tevékenységekhez forrásokat rendelnek;

A Tanács és a Bizottság tevékenységeinek – ideértve a két elnökség teljesítményét is – általános ellenőrzése

81. sajnálatának ad hangot amiatt, hogy Burmában a katonai junta folyamatosan megsérti az emberi jogokat és a demokráciát, és támogatja az Európai Unió arra irányuló kötelezettségvállalását, hogy megvalósítja rögzített célkitűzéseit, azaz egy legitim, demokratikus polgári kormány létrehozását, amely tiszteletben tartja népének emberi jogait és rendezi kapcsolatait a nemzetközi közösséggel; üdvözli, hogy a Tanács 2007 novemberében közös álláspontra fogadott el az érvényes korlátozó intézkedések meghosszabbításáról és további korlátozó intézkedések bevezetéséről, azonban sajnálja, hogy ezen intézkedések hatóköréből kizárták az olyan létfontosságú ágazatokat, mint az energiaszektor; elítéli a burmai hatóságok által a buddhista szerzetesek és a többi békés demonstráló tüntetéseire adott brutális választ; üdvözli az Európai Unió Burmával foglalkozó különleges küldöttének kinevezését, és felkéri a Bizottságot, hogy az EIDHR keretében tevőlegesen támogassa a burmai demokráciabarát mozgalmat;
82. felszólítja a Tanács elnökségét, hogy összpontosítson az emberi jogi szempontból különös aggodalomra okot adó országokra; ösztönzi a Tanácsot különösen arra, hogy teljes körűen hajtsa végre az Európai Unió emberi jogvédőkre vonatkozó iránymutatásait, és rendeljen többletforrásokat az EIDHR szerinti projektekhez, különösen a demokrácia támogatására Fehéroroszországban, Burmában, Eritreában, Észak-Koreában, Kubában, Laoszon, Üzbegisztánban, Vietnamban és Zimbabwében; úgy ítéli meg, hogy e projektek megtervezése és végrehajtása nem tehető függővé az adott rezsimek jóváhagyásától és együttműködésétől;
83. üdvözli az Európai Unió első embercsempészet elleni napját, amelyet 2007. október 18-án tartottak, és amelynek célja, hogy felhívja a figyelmet az embercsempészet kérdésre és hangsúlyozza az Európai Unió régóta fennálló kötelezettségvállalását annak megszüntetésére;
84. üdvözli az Európai Unió nem kormányzati szervezeteinek emberi jogi fórumát, amelyet a portugál elnökség és a Bizottság szervezett, és amelyet 2007 decemberében tartottak Lisszabonban a gazdasági, szociális és kulturális jogok témájában; jóváhagyja a fórum ajánlásait, amely megerősítette az emberi jogok oszthatatlanságát és egyetemességét, és sikeresen összekapcsolta az Európai Unió politikáinak külső és belső szempontjait;
85. üdvözli az Európai Unió kapcsolattartói hálózatának negyedik ülését a népirtásért, háborús bűnökért és az emberiség ellen elkövetett bűncselekményekért felelős személyekkel kapcsolatban, amelyre Hágában került sor 2007. május 7–8-án; tudomásul veszi az ülés munkáját, amelyet teljes egészében Ruandának és a ruandai gyanúsítottak tekintetében az európai államok által végzett nyomozásnak szenteltek;
86. felszólítja a Tanács elnökségét, hogy foglalkozzon az Európai Unió dárfúri fellépésének elmaradásával; a helyes irányba tett első lépésként üdvözli az Afrikai Unió és az Egyesült Nemzetek vegyes műveletét Dárfúrban (UNAMID), amelyet az Egyesült

Nemzetek Biztonsági Tanácsa 2007. július 31-én egyhangúlag jóváhagyott az 1769 (2007) sz. határozattal; megjegyzi, hogy 2007. december 31-én az UNAMID átvette az Afrikai Unió szudáni misszióját (AMIS), és a kezdeti mandátuma 2008. július 31-én jár le; arra számít, hogy a 7000 fős AMIS, amely eddig a békefenntartásért felelt, beleolvad ebbe az új haderőbe, és megtesznek minden annak biztosításához szükséges intézkedést, hogy az UNAMID képes legyen teljesíteni mandátumát, beleértve a bevetett békefenntartók számának időszakos felülvizsgálatát is; mindazonáltal ragaszkodik ahhoz, hogy az ICC által Dárfúrral kapcsolatban kiadott elfogatóparancsokat a lehető leghamarabb végrehajtsák;

87. üdvözli, hogy az Egyesült Nemzetek keretében megkezdődött a munka az egységes magatartási kódexek kidolgozása terén a békefenntartó missziókban részt vevő valamennyi személyzeti kategória tekintetében; megjegyzi, hogy a munkacsoport cselekvési terve vázolja azt a követelményt, amely szerint hat központi elvből álló csomagot kell beépíteni az Ügynökségek Közötti Állandó Bizottság (IASC) valamennyi magatartási kódexébe, köztük a 18 év alatti személyekkel való szexuális kapcsolat tilalmának elvét, a helyileg érvényes nagykorúságtól és törvényes kortól függetlenül; üdvözli, hogy ez a magatartási kódex immár az Egyesült Nemzetek valamennyi békefenntartó és humanitárius személyzetére alkalmazandó; üdvözli a személyzet magatartásával foglalkozó egységek létrehozását az Egyesült Nemzetek Burundiban, Elefántcsontparton, Haitin és a Kongói Demokratikus Köztársaságban működő missziói keretében, amelyek kivizsgálják az állításokat és segítséget nyújtanak az áldozatoknak; elvárja a magatartási kódex teljes körű végrehajtását az Egyesült Nemzetek valamennyi missziójában, beleértve adott esetben büntetőjogi szankciók végrehajtását is a személyzet azon tagjaival szemben, akikről bebizonyosodott, hogy gyermekeket erőszakoltak meg vagy zsákmányoltak ki szexuálisan;
88. üdvözli, hogy a Tanács létrehozza és rendszeresen frissíti azoknak a célországoknak a listáját, ahol további összehangolt erőfeszítésekre van szükség az Európai Unió gyermekekről és fegyveres konfliktusokról, a halálbüntetésről (úgynevezett „élenjáró országok”) és az emberi jogvédőkről szóló iránymutatásainak végrehajtásához; megjegyzi, hogy hasonló gyakorlatok vannak tervbe véve az Európai Unió gyermekek jogainak előmozdítására és védelmére irányuló új iránymutatásainak végrehajtási stratégiája értelmében; ösztönzi a Bizottságot és a Tanácsot, hogy terjesszék ki ezt a bevált gyakorlatot, ami lehetővé teszi, hogy az Európai Unió többek között hatékonyabban reagáljon diplomáciai lépéseken, nyilatkozatokon és más fellépési formákon keresztül az Európai Unió kínzásról szóló iránymutatásaira; ösztönzi a Tanácsot és a Bizottságot, hogy vonják be az Egyesült Nemzetek különleges mechanizmusát, valamint vegyék figyelembe az Európai Unió ajánlásait és sürgősségi állásfoglalásait a célországok azonosításakor;
89. megismétli kérését, hogy a harmadik országokkal az emberi jogokról és a demokráciáról folytatott viták, valamennyi emberi jogi okmány, dokumentum és jelentés – az éves jelentést is ideértve – egyértelműen foglalkozzanak a megkülönböztetés kérdésével, ideértve az etnikai kisebbségek kérdésével, a vallásszabadság kérdésével, ideértve a kisebbségi vallásokkal szembeni megkülönböztető gyakorlatokat, az őslakosok jogainak védelmével és előmozdításával, a nők emberi jogaival, a gyermekek jogaival, az

őslakosok jogaival, a fogyatékkal élőkkel, ideértve a szellemi fogyatékkal élőket is, továbbá bármilyen szexuális irányultságú személyekkel, teljes körűen bevonva szervezeteiket is, mind az EU-n belül, mind pedig – adott esetben – harmadik országokban;

A Bizottság külső segítségnyújtási programjai

Európai Kezdeményezés a Demokráciáért és Emberi Jogokért (EIDHR)

90. teljes átláthatóságra szólít fel a tekintetben, hogy hogyan kerül a pénz elköltésre, és hogyan választják ki és értékelik a projekteket az EIDHR szerint; felszólít a kiválasztott projektek közzétételére az Interneten, amennyiben ez összeegyeztethető a kedvezményezettek védelmével;
91. üdvözli, hogy az EIDHR alapján új intézkedést fogadtak el, amely lehetővé teszi, hogy pályázati eljárások nélkül sürgős fellépéseket tegyenek az emberi jogvédők védelme érdekében; felhívja a Bizottságot ezen új intézkedés gyors és hatékony végrehajtására;
92. megjegyzi, hogy az Európai Unió választásmegfigyelő misszióira szánt EIDHR-eszközök 2007-ben az összes felhasznált EIDHR-eszköz 23%-át tették ki (30,1 millió EUR), és 11 ilyen missziót hajtottak végre;
93. megjegyzi, hogy azon projektek teljes EIDHR-finanszírozásának nagy részét (50%-át), amelyekről 2007-ben kötöttek szerződést, nagy tematikus projektekre fordították, és csak egy kis részüket (24%) fordították országok szerinti támogatási rendszerekre (amelyek a mikroprojektekkel egyenértékűek); szintén megjegyzi, hogy az eszközöknek csak egy kis részét fordították Ázsiára, az emberi jogi jogsértések szempontjából legproblémásabb kontinensre; javasolja a földrajzi eloszlás egyensúlyának újragondolását;
94. megjegyzi, hogy gondosan kell eljárni az olyan nemzetközi szervezetek finanszírozásakor, amelyekhez a forrásokat a tagállamok becsült hozzájárulásai biztosítják, mint például az ICC, mivel az ilyen szervezeteknek nyújtott finanszírozás egyenértékű a támogató állami felek hozzájárulásával, amelyek kötelesek finanszírozni az ilyen szervezeteket, és ez veszélyeztet más, EIDHR-finanszírozáson alapuló projekteket és intézményeket, mint például a nem kormányzati szervezetek projektjeit és az örökségekkel foglalkozó programokat, valamint a Sierra Leonéval foglalkozó különleges bíróság támogató munkáját;

Az emberi jogi és demokráciázáradékok végrehajtása a külső megállapodásokban

95. sajnálja, hogy az emberi jogi és demokráciázáradékokat – mint a harmadik országokkal kötött együttműködési és partnerségi megállapodások alapvető elemeit – még nem hajtották végre azok konkrét formájában, mivel hiányoznak a végrehajtásukat lehetővé tevő mechanizmusok;
96. ebben az összefüggésben ismételten hangsúlyozza a fent említett, az Európai Unió megállapodásaiban szereplő emberi jogi és demokráciázáradékról szóló, 2006. február

14-i európai parlamenti állásfoglalás javaslatait;

97. megismétli felhívását, hogy az emberi jogi záradékokat a felek között egy átláthatóbb konzultációs eljárás keretében kell végrehajtani, részletezve azokat a politikai és jogi mechanizmusokat, amelyeket a kétoldalú megállapodások felfüggesztésére irányuló és azzal indokolt kérelem esetén kell alkalmazni, hogy a nemzetközi joggal ellentétesen ismételten és/vagy rendszeresen megsértették az emberi jogokat; úgy ítéli meg, hogy a záradékoknak részletesen tartalmazniuk kell azon mechanizmust, amely lehetővé teszi az együttműködési megállapodás ideiglenes felfüggesztését, valamint a „figyelmeztető mechanizmust”;
98. megjegyzi, hogy az Európai Unió 2007-ben nem kötött olyan új megállapodásokat, amelyek emberi jogi záradékokat tartalmaztak;
99. üdvözli, hogy a Bizottság és a Tanács 2007 júniusában felfüggesztette Fehéroroszország általános közösségi preferenciarendszer szerinti kereskedelmi kedvezményeit, annak következményeként, hogy Fehéroroszország kormánya nem hajtotta végre a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO) 2004-ben közzétett ajánlásait;

Az emberi jogok érvényesítése

100. felhívja a Bizottságot a GSP+-ból származó előnyök olyan országok számára történő odaítélésének további közeli nyomon követésére, amelyekben súlyos hibákat észleltek az alapvető munkaügyi normákról szóló nyolc ILO-egyezmény végrehajtását illetően a polgári és politikai jogok megsértése vagy a börtönmunka alkalmazása miatt; kéri a Bizottságot, hogy alakítson ki olyan kritériumokat, amelyek segítségével megállapítható, hogy mikor vonhatók vissza a GSP-k emberi jogi megfontolásokból;
101. emlékeztet az Egyesült Nemzetek Közgyűlése által az 1986. december 4-i 41/128. sz. határozattal elfogadott, a fejlődéshez való jogról szóló nyilatkozatra, amely elismeri, hogy a fejlődéshez való jog elidegeníthetetlen emberi jog, és az államok viselik az elsődleges felelősséget az olyan feltételek megteremtéséért, amelyek kedveznek a fejlődéshez való jog kiteljesedésének, valamint lépéseket kell tenniük a nemzetközi fejlesztéspolitikák megfogalmazása felé annak érdekében, hogy elősegítsék e jog teljes körű megvalósulását; olyan intézkedésekre szólít fel, amelyek biztosítják, hogy az államok ezen felelősségét érintő nemzetközi fejlesztési programok befogadóak és hozzáférhetők a fogyatékkal élők számára, a fogyatékkal élő személyek jogairól szóló ENSZ-egyezmény 32. cikkével összhangban, amelyet az Európai Közösségek 2007. március 30-án írt alá;
102. emlékeztet arra, hogy az Európai Unió 2008. évi általános költségvetése előírja, hogy a fogyatékkal élőkre szánt előirányzatoknál ellenőrizni kell, hogy közösségi segélyként megfelelnek-e a fogyatékkal élő személyek jogairól szóló ENSZ-egyezmény 32. cikkének, és felszólít költségvetési rendelkezéseinek szigorú végrehajtására és nyomon követésére;
103. felszólítja a Tanácsot, hogy tegyen meg mindent az egészséghez való alapvető jog érvényesítéséért a fájdalomcsillapítás és az opioid fájdalomcsillapítókhoz való

hozzáférés tekintetében, megjegyezve, hogy a Nemzetközi Kábítószer-ellenőrző Szerve felkérte a nemzetközi közösséget, hogy támogassák a fájdalomcsillapítók rendelveit különösen a szegény országokban, mivel súlyos kezelési hiányosságokról számoltak be több mint 150 országban;

104. feltétel nélkül elítéli a gyermekek kizsákmányolásának valamennyi formáját, akár szexuális kizsákmányolás – ideértve a gyermekpornográfiát és a gyermekekkel kapcsolatos szexturizmust –, akár kényszermunka formájában, az emberkereskedelem minden formájával együtt;
105. sürgeti a Bizottságot, hogy továbbra is ösztönözze az európai és helyi vállalatok körében a vállalatok szociális felelősségét; kéri a Tanácsot, hogy tegyen jelentést a Parlamentnek az Egyesült Nemzetek vállalati és emberi jogi különleges képviselőjétől kapott bármiféle visszajelzésről, amellyel tisztázhatók a vállalati felelősség és elszámoltathatóság normái a transznacionális vállalatok és más üzleti vállalkozások esetében az emberi jogok tekintetében;
106. elismeri, hogy a bevándorlási politika elsőbbséget kapott az Európai Unió bel- és külpolitikai napirendjén, és hogy az ezzel kapcsolatos szövegekben az EU kísérletet tett a bevándorlás és a fejlődés összekapcsolására, valamint annak biztosítására, hogy a bevándorlók alapvető jogait tiszteletben tartják; fenntartja azonban, hogy a tényleges valóság meghazudtolja a szövegeket; különösen nyugtalanítónak tartja, hogy illegális bevándorlók visszafogadásáról szóló megállapodásokat kötnek olyan harmadik országokkal, amelyek nem rendelkeznek az állampolgárok visszafogadásának kezeléséhez és jogaik védelméhez szükséges jog- és intézményrendszerrel;
107. felszólítja a Tanácsot, hogy biztosítsa a menekültek, menedékkérők és migránsok jogainak teljes körű tiszteletben tartását a gyakorlatban, amikor megerősítik bevándorlás- és menekültügyi együttműködésüket a harmadik országokkal; hangsúlyozza különösen, hogy az európai szomszédsági politika mechanizmusait kell felhasználni az emberi jogokkal kapcsolatos teljesítmény nyomon követésére ezen a területen; felszólítja a Tanácsot és a Bizottságot annak ellenőrzésére, hogy az illegális bevándorlással szembeni fellépéshez kapcsolódó együttműködési politikákkal összefüggésben ne nyújtsanak támogatást olyan országok rendőri és igazságügyi szerveinek, ahol súlyosan és rendszeresen megsértik az emberi jogokat és/vagy nem számolnak be az adott pénzeszközök felhasználásának módjáról;
108. felszólítja a Bizottságot és a Tanácsot, hogy nemzetközi szinten tegyen uniós kezdeményezéseket a szexuális irányultságon és nemi azonosságon alapuló üldözés és megkülönböztetés elleni küzdelemre, pl. egy ezzel a témával foglalkozó határozat támogatásával az Egyesült Nemzetek szintjén, továbbá olyan nem kormányzati szervezeteknek és szereplőknek nyújtott támogatással, amelyek az egyenlőség és a megkülönböztetés-mentesség előmozdítására törekednek; elítéli, hogy sok ország kriminalizálja a homoszexuális magatartást, hogy Iránban, Szaúd-Arábiában, Jemenben, Szudánban, Mauritániában, az Egyesült Arab Emírátsokban és Nigéria egyes részein halálbüntetéssel sújtják a homoszexualitást, hogy 77 országban vannak érvényben olyan törvények, amelyek felhatalmazzák az állami hatóságokat arra, hogy vádat emeljenek és adott esetben börtönbüntetéssel sújtják az azonos neműek közötti aktusok

miatt, továbbá hogy számos ország, például India, Pakisztán, Banglades, Uganda, Kenya, Tanzánia, Malawi, Niger, Burkina Faso, Sierra Leone és Malajzia olyan törvényekkel rendelkezik, amelyek értelmében az emberek 11 éves koruktól szabadságvesztéssel sújthatók; teljes mértékben támogatja a szexuális irányultsággal és nemi azonossággal kapcsolatos nemzetközi emberi jogok alkalmazására vonatkozó jogyakartai elveket; sürgeti a tagállamokat, hogy adjanak menedékjogot azoknak a személyeknek, akik származási országukban üldözés veszélyének vannak kitéve szexuális irányultságuk és nemi azonosságuk miatt;

109. felszólítja a Bizottságot és a Tanácsot, hogy az ENSZ Kábítószer-ellenőrzési és Bűnmegelőzési Hivatalának (UNODC) 2009-re tervezett miniszteri találkozására tekintettel biztosítsák, hogy a nemzetközi ügynökségeknek, például az ENSZ illegális kábítószerrel foglalkozó ügynökségeinek nyújtott finanszírozást sosem fordítják sem közvetlenül, sem pedig közvetve biztonsági szervek támogatására olyan országokban, ahol súlyosan és rendszeresen megsértik az emberi jogokat, vagy halálbüntetést szabnak ki a kábítószerrel kapcsolatos ügyekben; felszólít továbbá egy olyan dokumentum elkészítésére, amely az Egyesült Nemzetek Kábítószerügyi Bizottságának következő ülészsaka alkalmából átfogóan és részletesen felsorolja az Európai Unió tagállamai által az emberi jogokkal és kábítószerrel kapcsolatos politikák terén végrehajtott bevált gyakorlatokat;
110. megismétli a nemzetközi emberi jogi rendelkezéseknek való megfelelést ösztönző uniós belpolitika fontosságát és annak szükségességét, hogy a tagállamok jogszabályaikat többek között a Genfi Egyezményekből és azok kiegészítő jegyzőkönyveiből, a kínzás elleni egyezményből, a népi társaságokról szóló egyezményből és az ICC-t létrehozó Római Alapokmányból eredő kötelezettségekkel összhangban hozzák; üdvözli az egyes tagállamokban az egyetemes joghatóság alkalmazásának terén elért előrehaladást; a bel- és külpolitikák nagyobb koherenciájára törekedve ösztönzi a Tanácsot, a Bizottságot és tagállamokat, hogy a súlyos nemzetközi bűncselekményekkel kapcsolatos büntetlenség elleni küzdelmet foglalják bele a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló közös uniós térség kialakítására irányuló törekvésekbe;
111. megismétli az internetes tartalmak olyan korlátozásával kapcsolatos aggodalmait – függetlenül attól, hogy az az információ terjesztésére vagy fogadására vonatkozik –, amelyet a kormányok vezettek be, és amelyek nem összeegyeztethetők a szólásszabadság garantálásával; e tekintetben felkéri a Tanácsot és a Bizottságot, hogy dolgozzanak ki közösségi szabályokat olyan áruk harmadik országokkal folytatott kereskedelmére vonatkozóan – beleértve a szoftvereket, hardvereket és egyéb hasonló cikkeket is –, amelyek egyedüli rendeltetése általános megfigyelési tevékenységek lebonyolítása és az internetes hozzáférésnek a szólásszabadsággal összeegyeztethetetlen módon történő korlátozása, valamint az ilyen áruk behozatalára és kivitelére vonatkozóan, kivéve az olyan árukat, amelyek egyedüli rendeltetése a gyermekek védelme; úgy ítéli meg, hogy ugyanezt kell alkalmazni az olyan országokba szánt megfigyelési és/vagy katonai technológiákra is, amelyek rendszeresen megsértik az emberi jogokat; egyben konkrét megoldásokat kér annak megakadályozására, hogy az európai vállalatok olyan személyes adatokat adjanak át ezeknek az országoknak, amelyek e jogok – különösen a szólásszabadság – megsértésére használhatók fel;

Az Európai Parlament emberi jogi ügyekben történő beavatkozásainak hatékonysága

112. felkéri a Tanácsot, hogy vegyen részt a sürgősségi állásfoglalásokról tartott vitákon, és kéri, hogy az Emberi Jogi Albizottság kapjon konstruktívabb szerepet a sürgősségi témák kiválasztására szolgáló következetes és átlátható kritériumok kialakításában;
 113. ajánlja, hogy az állásfoglalásokat és az emberi jogi kérdésekhez kapcsolódó többi kiemelt fontosságú dokumentumot fordítsák le a megcélzott területeken beszélt nyelvekre, különösen azokra a nyelvekre, amelyek használatát nem ismerik el az emberi jogok megsértéséért felelő kormányzati hatóságok;
 114. mély sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy a burmai és kubai hatóságok elutasították a Parlament annak jóváhagyására irányuló kérelmét, hogy delegációt küldhessen a korábban Szaharov-díjjal kitüntetettek meglátogatására; úgy ítéli meg, hogy a Parlamentnek elő kell segíteni a Szaharov-díjasok hálózatának létrehozását, amelynek keretében rendszeres üléseket tartanak a Parlamentben;
 115. emlékezteti a Parlament küldöttségeit, hogy a harmadik országokba tett látogatásaik napirendjébe rendszeresen vegyék fel az emberi jogi helyzetről folytatandó parlamentközi vitát;
 116. elismeri az európai országoknak a CIA által foglyok szállítására és illegális fogva tartására való állítólagos használatával foglalkozó ideiglenes bizottság munkáját, valamint az említett bizottság jelentését, amelynek eredményeképpen a Parlament 2007. február 14-én elfogadta ezzel kapcsolatos állásfoglalását¹; kéri az Európai Uniót és a tagállamokat, hogy minden szinten működjenek együtt most és a jövőben is a rendkívüli kiadatás gyakorlatának elítélése érdekében;
-
- ◦
117. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak, a tagállamok és a tagjelölt országok kormányainak és parlamentjeinek, az ENSZ-nek, az Európa Tanácsnak, az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezetnek és az állásfoglalásban említett országok kormányainak.

¹ HL C 287 E, 2006.11.29., 309. o.